

§ 11.

Byl-li z poměrů služebních, poplatných dle tohoto zákona, zapraven služební poplatek dle stupnice zvýšené v § 1, lit. b), zákona ze dne 7. ledna 1920, čís. 31 Sb. z. a n. (na Slovensku a Podkarpatské Rusi ve spojení s vládním nařízením ze dne 24. června 1920, čís. 403 Sb. z. a n.), vpočítá se do paušálu, stanoveného v § 1 tohoto zákona, částka převyšující obnos, jaký by dle paušálu toho případu na dobu trvání dotyčného služebního poměru za účinnosti zákona ze dne 7. ledna 1920, č. 31 Sb. z. a n.

Na tento obnos paušálový omezuje se povinnost platební dle zákona ze dne 7. ledna 1920, č. 31 Sb. z. a n., v těch případech, ve kterých poplatek dle zákona toho dosud nebyl vyměřen, nebo byl sice vyměřen, ale nikoliv zaplacen. Stalo-li se tak zanedbáním ohlašovací nebo platební povinnosti, platí se úroky z prodlení od splatnosti vyměřeného poplatku, pokud se týče jiného zanedbání povinnosti platební neb ohlašovací.

Nárok na včítání dlužno uplatnití do jednoho roku od počátku účinnosti tohoto zákona. Doplatek dle druhého odstavce tohoto paragrafu jest splatným do 4 měsíců od počátku účinnosti tohoto zákona.

§ 12.

Účinnost tohoto zákona počíná prvním dnem měsíce následujícího po vyhlášení; provedením jeho pověřuje se ministr financí.

T. G. Masaryk v. r.

Černý v. r.

Dr. Hotowetz v. r.,
za ministra Hanačíka.

296.

Zákon ze dne 12. srpna 1921,

kterým se pozměňují ustanovení §§ 32, 33, 34, 35, 40, 45, 48 a 49 zákona ze dne 9. dubna 1920, č. 260 Sb. z. a n., o úpravě uhelného hospodářství.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Článek I.

§ 32 uvedeného zákona se pozměňuje a má napříště zníti:

Za vytěžené uhlí jest podnikatel dolu povinen zapraviti finanční pokladně dávku ve výši 30% ceny, stanovené podle § 5 s vyloučením částky, vypadající na tuto dávku. Do této ceny nepočítají se příplatky rázu přechodného a určené pro zvláštní účel, podle § 5 úředně stanovené.

Prodá-li podnikatel dolu uhlí za cenu vyšší než úředně stanovenou, anebo nebyly-li ceny uhlí dle § 5 úředně stanoveny, jest zapraviti dávku ze skutečné prodejní ceny, bez újmy případného trestního stíhání.

Není-li cena dle § 5 úředně stanovena, a je-li skutečná prodejní cena nižší než cena obvyklá za uhlí téhož druhu u téhož podnikatele, jest zapraviti dávku dle této poslednější ceny; nelze-li tuto cenu zjistiti nebo považuje-li ji finanční úřad v porovnání s cenami obecně obvyklými za příliš nízkou, může finanční úřad požádati onen úřad, který je příslušným pro stanovení uhelných cen, aby stanovil obchodní cenu tohoto uhlí, a dle této ceny se pak zapravuje dávka.

Částku vypadající na uhelnou dávku lze z prodejní ceny srážeti jen v tom případě, když bylo vyhověno předpisům pro zapravování dávky.

Prodeji rovná se každý jiný způsob upotřebení uhlí, pokud není toto upotřebení osvobozeno od dávky dle § 34.

Povinnost k zapravení této dávky vzniká vypravením uhlí z dolu neb upotřebením jeho uvnitř důlního podniku k účelům jiným než uvedeným v § 34.

Článek II.

§ 33 uvedeného zákona se pozměňuje a má napříště zníti:

Bylo-li uhlí odevzdáno na dole provozované koksově, briketově (buletárně) nebo jiné provozovně pro další zpracování (zhodnocení), zapravuje se uhelná dávka zpravidla z uhlí k tomu použitého; podnikatel jest povinen učiniti na vlastní náklad opatření, potřebná ke zjišťování množství tohoto uhlí. K žádosti podnikatele může ministerstvo financí povolití zapravování dávky z vyrobeného paliva, při čemž povinnost k zapravování dávky vzniká vypravením paliva ze závodu.

Bylo-li uhlí převezeno ke zpracování podle odst. 1. na jiný závod, jest zaplatiti uhelnou dávku podle § 32, odst. posl.

Článek III.

§ 34 uvedeného zákona se pozměňuje a má napříště zníti:

Uhelná dávka se neodvádí za podmínek stanovených prováděcím nařízením:

1. z uhlí, které se spotřebuje pro opatření provozní síly důlního podniku k vedení a udržování provozu jeho;

2. z uhlí, které správa uhelného podniku horního zdarma nebo nejvýše za režijní ceny poskytuje zřízcům a osazenstvu dolů, pensistům, provisionistům a jejich vdovám pro jejich vlastní domácí potřebu k otopu, pokud výměra těchto deputátů byla ministerstvem veřejných prací schválena; dále z uhlí, dodaného z vlastní těžby a zdarma nebo nejvýše za režijní ceny závodním školám, nemocnicím, jídelnám a jiným ústavům a zařízením, sloužícím k dobru dělnictva. Ministerstvo financí je zmocněno povolit v dohodě s ministerstvem veřejných prací a s ministerstvem obchodu, průmyslu a živností osvobození od dávky pro uhlí, z něhož se vyrábějí oleje, tuky, vosk a podobné výrobky.

Článek IV.

§ 35 uvedeného zákona se upraví takto:

V bodě 2. odstavce druhého zamění se tečka středníkem a přidá se jako bod

3. „z uhlí, které poskytují cizozemské uhelné doly z vlastní své těžby zdarma, aneb nejvýše za režijní ceny zřízcům a osazenstvu těchto cizozemských dolů, bydlícím v území Československé republiky, pro jejich vlastní domácí potřebu k otopu, pokud výměra těchto deputátů nepřevyšuje množství stanovená dle § 34, bod 2., pro zaměstnance dolů tuzemských.“

Článek V.

§ 40 uvedeného zákona se pozměňuje a má napříště zníti:

O vymáhání nezapravené dávky, o promlčení dávky a o opravných prostředcích platí tatáž ustanovení jako o daních spotřebních.

Uhelná dávka požívá zákonného zástavního práva na dole s veškerým horním příslušenstvím.

O úrocích z prodlení platí obdobně zákon ze dne 16. března 1921, č. 116 Sb. z. a n.

Článek VI.

K § 45 uvedeného zákona se připojí odstavce druhý tohoto znění:

„Veřejné dopravní podniky mohou si za tento výkon počítati zvláštní přiměřený poplatek, stanovený tarifem.“

Článek VII.

§ 48 uvedeného zákona se pozměňuje a má napříště zníti:

Přestupky ustanovení, týkající se uhelné dávky, stíhají se podle důchodkového trestního práva se změnami, stanovenými v tomto zákoně.

Článek VIII.

§ 49 uvedeného zákona se pozměňuje a má napříště zníti:

Použití uhlí, osvobozeného od dávky dle § 34, k jiným účelům stíhá se jako těžký důchodkový přestupek, a uhlí propadá ve prospěch státu.

Nezapravení uhelné dávky včas, pokud by dávka nebyla kryta přiměřenou jistotou, stíhá se jako těžký důchodkový přestupek.

Částka, kterou lze uložit za pokutu nebo za upuštění od právního řízení, činí nejméně 100 K a při důchodkovém zkrácení 1000 K.

V případech, ve kterých se podle důchodkového trestního práva uloží vězení jako zostření trestu, nelze uložený trest pod zákonem stanovenou nejmenší sazbou zmírniti.

Ustanovení trestního důchodkového práva o nejvyšší výměře peněžitých trestů platí jen tehdy, když místo částky tuto výměru převyšující uloží se trest vězení.

Trestnost důchodkových přestupků promlčuje se ve třech letech.

Článek IX.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem 1. května 1921, s výjimkou čl. VII. a VIII., které nabývají účinnosti dnem vyhlášení zákona.

Ministrům financí, veřejných prací a ministru průmyslu, obchodu a živností se ukládá, aby tento zákon provedli.

T. G. Masaryk v. r.

Černý v. r.

Dr. Hotowetz v. r.,
též za ministra Hanačíka.

Dr. Kovařík v. r.